Над столом, густо заставленим смачними напитками і наїдками, нахабно сяла електрика, а за столом сиділи та з церемонними словами й усмішками на устах їли ті страви гості — самі за себе женщини, бо мужчини, повечерявши, пішли до вітальні дограваті в карти. До них не пристав тільки малий Костик, що ніяк не міг одірватись від торта і піти подивитись, як великі дяді гуляють у карти.

Розворушені вином товсті й тонкі самиці розмовляли та сміялись. Сама іменинниця, середньої грубизни жінка, штучна від волосся до грудей включно, розповідала:

— І ось, уявіть собі, цей гімназистик шостої класи сьогодні заявляє мені, що закоханий у мене так, що не може ні пити, ні їсти... Каже: "Я вже рік закоханий у вас, тільки не насмілився признатись". Та як вам подобається таке нахабство? Сказати це жінці свого директора, та ще й на перерві між лекціями! Я, звичайно, відказала, що буду прохати чоловіка, аби виключив його з гімназії. Злякався, мабуть, бо зблід, зігнувся та й пішов геть. Але це комічно до нестями!

Вона відкинулась на спинку стільця, притримуючи штучні груди, аби не звихнулись як-небудь, і зареготала:

— Ха-ха-ха!

І всі інші, товсті й тонкі, реготали:

— Ха-ха-ха! Це надзвичайно смішно! Чи гарненький же він? Даремно ви йому так гостро... Це ж оригінально! Ха-ха-ха!

Малий Костик, котрому наперед наказано було мовчати, коли йде розмова між великими, і дозволено сміятись, коли всі сміються, тоненько й собі запищав:

— Хі-хі-хі!

Вересень, р. 1919. Катеринослав